בס״ד

אוסף סיפורים 'תרמז'

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. ,לeisikovits1@gmail.com

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרו. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד .

החיבור הראשון הופיע במסגרת
'מפעל ליקוטי שמואל'
"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"
בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים:

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד –*סוף מעשה במחשבה תחילה* את **מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים** שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן.

מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג **שמואל אייזיקוביץ** שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל **נפש** –כרך ראשון על **חומש בראשית**

60 ש"ח בלבד

להזמנה:
https://dash.bookpod.co.il/product/2231

הביקורת

בעת מסע החיזוק של מרן הגראי"ל שטיינמן זצ"ל בארצות הברית נוצר עיכוב בלתי צפוי בשדה התעופה. הטיסה מטורונטו הגיעה לבירת מדינת ניו יורק בשעת ערב מוקדמת, לא היה עומס אווירי בשדה שמיועד לטיסות פנים , ולכאורה אמור היה הכל להמשיך להתנהל באופן שגרתי. אלא שבמפתיע עלתה הטיסה הזו על מדגם חריג של בדיקות ביטחוניות.

מאז הרגישות של ה'אחד עשר בספטמבר' הנורא ההוא, הבדיקות מהסוג המדגמי הינן קפדניות ביותר ואז אין 'אח"מ' ואין 'הנחות' בבדיקה. כל אחד חשוד עד שיוכיח את חפותו... זוהי שעתה הרעה של הביורוקרטיה... כל תיקי היד נפתחו, השאלות צולבות, שתי וערב. "מהו עיסוקך?", נשאל גם רבינו במסגרת אימות פרטים. מתרגם השיחה היה הרב שלמה גוטסמן שליט"א - עורך הקובץ התורני 'ישורון' ויו"ר 'ועד ארגון מסע החיזוק'. "זהו אחד מגדולי הדור", הבהיר הרב גוטסמן לשוטר הגבולות שחור העור שלעס מסטיק במלתעות של פלדה. כחול המדים ענק המידות הפגין חוסר התעניינות מוחלט ובקוצר סבלנות בולט התעקש: "אבל מה לרשום בסעיף המקצוע?". אמר לו הרב גוטסמן: "תרשום 'גדול הדור'". "איך מאייתים זאת?", הוסיף להציק איש משטרת הגבולות. הרב גוטסמן איית - כמובן בשפה האנגלית, והשוטר האמריקני הקליד ישירות לתוך המחשב , במשבצות המיועדות לסעיף המקצוע. "בפעם הבאה כששואלים אותך על סעיף המקצוע ומה אתה עושה, תשיב 'גדול הדור', כי זה חייב להיות תואם למה שנרשם במחשב

המדינה", הוסיף השוטר והמשיך ללעוס את מסטיקו... ואלה מהנוכחים ששמעו והבינו את שפת המדינה, השתדלו שלא לחייך...

"בתום העיכוב הלא צפוי", סיפר הרב גוטסמן, "ניגשתי אל רבנו וביקשתי ממנו סליחה על אי הנעימות שבבדיקות הבטחוניות הלא מתוכננות, למרות שמדובר באח"מ". ראש הישיבה התבונן בי כלא מבין. "מה רע בזה?", שאל, "זו פשוט תזכורת מן השמים שחייבים לבדוק. אדם עלול לטעות ולחשוב שהוא אח"מ ומובטח לו מעבר חופשי. תמיד צריך לזכור שנכונה לו בדיקה רצינית, נוגעת בכל עניין ובכל פרט. בדיקה קשה, נוקבת, בלי ויתורים וללא פשרות. אין מדגם בעניין הזה, כל אחד יעבור את זה. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה" .!"

ראש הישיבה לא חדל מלהרהר בדברים", ממשיך הרב גוטסמן לספר. "זה היה על המטוס בדרך ארצה. זמן קצר לפני תפילת יום כיפור קטן ניגשתי אליו, הוא היה אחוז בשרעפיו. כשהבחין בי העיר: "בתפילה צריך הפעם לכוון כוונה נוספת: צריך כפרה על כל הכבוד המדומה שלא מגיע; ובכלל, האם כל זה היה כדאי? האם זה השפיע על ההמונים שבאו? האם הייתה התועלת המצופה ? האם היה שווה לעזוב את כל הבעיות הבלתי פתורות שנותרו בוערות בארץ הקודש? האם התועלת מצדיקה את אותה השקעה שמנעה לימוד תורה?". כמי שעמד מול התיאום עם ראשי המארגנים בכל אתר ואתר, סיפרתי לו על תגובותיהם הנלהבות. סיפרתי לו על מה שאנחנו ראינו כשהוא עצם עיניים. אבל דעתו של רבנו לא נחה. הרי הכל ייקבע על פי התוצאות, על פי ההשלכות שאי אפשר עדיין לדעת אותן. "בעיקר צריך כפרה על כל הכבוד המדומה שלא מגיע" ,אמר והמשיך בהרהוריו. עד שהגיעו תלמידיו ואמרו לו: "רבינו הגיע זמן תפילת המנחה ."

המזוזה שעקבה את השידוח **(השגחה פרטית 213)**

סיפר הרב י', ק' מבני ברק' : לפעמים יש לאנשים מה לומר לגבי שידוך שמתעכב . לפעמים, גם אם הם לגמרי לא צודקים ולא מבינים, ולא רואים את כל התמונה, ובקושי תופסים עשירית ממנה, הם כבר מגלגלים לשון ומסבירים הסברים, שהשידוך של הבחור מתעכב כי הוא לא מספיק למדן או לא מספיק חכם , או די חכם, והכול כי יש לו צבע כזה או דווקא צבע אחר , וכי הוא גבוה מדי או נמוך מדי או סטנדרטי מדי. די נדיר שבחור ממשיך את שנות הישיבה ואנשים לא מוצאים סיבות למה זה קורה . אבל כן,

לי זה קרה. הבן שלי, בחור חשוב מאוד, מבורך בכל מידה טובה, נעים הליכות, לומד היטב, נאה וחכם ומעורב עם הבריות, המשיך את שנות הישיבה ולא בא בברית האירוסין. שנה ועוד אחת ועוד אחת. הבנתי שנדרשת ממני השתדלות, וביקשתי משדכנים שיאירו את עיניי, שמא יש בי או בו צד פסול. אך אלו עיקמו גבה ואמרו שהם באמת לא מבינים את פשר העיכוב. 'על פי רוב, בחור כזה נחטף ' ! אמר לי שדכן ותיק. 'הוא בחור מצוין, אתם משפחה טובה , אני לא

מצליח להבין מה הסיפור שלכם 'אז מצד הטבע מיציתי. מה שצריך כאן זו השתדלות רוחנית. התפללתי לד' שיכוון אותי למה שהוא רוצה ממני , ויום אחד עלה בי רעיון, לבדוק את המזוזות בבית.

הורדתי את המזוזות מהמשקופים, על כל מזוזה רשמתי לאיזה חדר היא שייכת, ושלחתי אותן לבדיקה.

הטלפון מהמגיה לא איחר להגיע. 'יוסף!' הדחיפות שנשמעה בקולו של המגיה הייתה מוחשית, 'בוא הנה מהר . אין לך מושג מה מצאתי . נבהלתי. מיהרתי לחדר עבודתו, והוא הראה לי שחור על גבי קלף, כי במילה 'ביתך' חסרה האות י'. המזוזה פסולה ! וזו המזוזה של החדר שבו ישן מדי לילה הבחור היקר , ששמו נמצא כבר כמה שנים בפנקסי השדכנים .אם המילה 'ביתך' פוסלת את המזוזה, איך הוא יבנה את ביתו ?

באותו יום הזמנתי אצל סופר ירא שמיים מזוזה שעברה הגהה מדוקדקת, והיא נקבעה בגיל ורעדה בפתח חדרו של בני היקר . והנה, פלא פלאים - ההצעה הגיעה למחרת. אחרי שבועיים שברנו צלחת, והאושר עלה על גדותיו . בעוד כמה חודשים בעזרת ד' הוא יקבע מזוזה מהודרת בפתח ביתו הנבנה, בית נאמן בישראל !!!

אחים יקרים! אמונה פירושה להכניס לראשנו שהכל מנוהל בהשגחה פרטית ואין האדם נוגע במוכן לחברו. ואם יש עיכוב תבדוק את מעשיך ותמשיך לאחוז באמונה, והקב"ה יזכה אותך לראות בעיניך עד כמה האמונה משתלמת.

מה אתה עושה? **[מתוך 'ומתוק האור']**

בנסיעתו של רבינו לארצות הברית הוא התקבל בכבוד מלכים. כל בתי הספר ותלמודי התורה יצאו לקראתו. הילדים נשאו דגלים ועמדו בשורות לפניו וכל ציבור בני התורה בא לחזות בפני קדשו, לעמוד לכבודו, ולשיר לו בליווי תזמורת אדירה. היה שם מעמד אדיר לכבודה של תורה.

באחד ממעברי הגבול שהיה צריך לעבור, נשא אליו הפקיד את עיניו ושאל: "אדוני, מה אתה עושה?". רבינו השיב: "אני יושב ולומד". המשיך הפקיד: "מה אתה לומד?". - "לומד תורה ." "ומה תעשה במה שאתה לומד?", סנט בו הפקיד, "הלוא אתה כבר זקן" - .!" אני רק לומד. זה כל מה שאני עושה. רק לומד". - "כל הזמן זה מה שאתה עושה? כמה שנים אתה כבר לומד?". - "מקטנות". זיק של רוגז חלף בעיני הפקיד והוא הרים את קולו: "אתה... אני לא אתן לך להיכנס לארץ! מה פתאום תיכנס לפה? אדם שכל חייו לומד ואפילו לא מלמד? מה יהיה אתך, אם כל היום אתה רק לומד?!".

רבינו יצא מלפניו כשדמעות בעיניו. מקורביו הקיפו אותו בדאגה: "למה הרב מוטרד? בתוך רגע אחד אנחנו מסדרים את העניין , מבהירים לפקיד עם מי הוא דיבר, ודואגים לאישור כניסה מיידי!". נשא אליהם את עיניו והשיב: "אינכם מבינים. יש תזמורות, יש דגלים, ילדים עומדים ושרים... ופתאום בא מישהו ושואל אותך בארבע עיניים: עזוב את כל התזמורת ואת כל הדגלים. תגיד לי, מה אתה עשית? מה בפועל עשית בעולם? רק זה מה שאתה עושה? זה כל מה שהספקת? אני רואה כאן את כל הכבוד שנותנים לי - מטוס פרטי, מוליכים אותי, יש לי כניסה באח"מים, מכוניות ממתינות בכל מקום שאני מגיע, אבל הקב"ה יגיד לכולם: תישארו לרגע בצד, ויישב איתי בארבע עיניים לשאול שאלה אחת: "תגיד לי, מה אתה עושה ."!? כל אחד מאיתנו יצטרך לעמוד מול השאלה הזו, כשהוא בארבע עיניים עם הקב"ה... יהודי צריך להכין לעצמו תשובה - אני עושה משהו, נעשיתי יותר טוב במשהו אחד. שיפרתי את עצמי ותיקנתי את מעשיי.

מצוה קטנה (פניני פרשת השבוע)

הימים ימי האופל, מלחמת העולם השניה השתוללה בחוצות אירופה, כשהכוחות הנאציים ימ"ש מכלים את זעמם בשארית הפליטה, מתעללים ביהודים מתוך שנאת ישראל תהומית. גורלו של סוחר התכשיטים הבעלזאי, ר' אפרים גרינברג ז"ל, שפר עליו יחסית, שכן בעזרת תכשיטים שהבריח על גופו הצליח לשחד כמה שומרים נאצים, שהניחו לרעייתו ולצאצאיו לברוח מן התופת, כשרק הוא - ר' אפרים, נותר בתוככי המחנות...

השנים עוברות חולפות, ר' אפרים מתחזק באמונה תמימה, ובשארית כוחותיו שורד את כל העובר עליו. קשה לתאר במילים את סאת הייסורים והצרות שעברו על גופו ונפשו ההולכים ונשברים תחת מגף הנאצים, אך בסופו של דבר – ביום שחרור המחנות, מובהל ר' אפרים לבית חולים בשבדיה, שם הוא זוכה לטיפול רפואי ושיקום ראשוני. בהמשך, הוא מצליח בדרך ניסית לאתר את רעייתו וילדיו, וכשהוא זוכה להשתחרר מבית החולים, הוא שב ומקים את ביתו בשטוקהולם, בירת שבדיה.

כאן מתחיל פרק ב' של חייו, כשר' אפרים מנסה להשתקם לאיטו, ופותח עסק לממכר שעונים ותיקונם. כדרכו, ר' אפרים הוא סוחר ישר והגון, מעולם לא ניסה לנצל תמימות או חוסר ידע של לקוח כדי להרוויח יותר מהמגיע לו בשכרו. ביום מן הימים, נכנסת לחנותו אשה זרה, ומניחה על שולחנו שעון יוקרתי מאוד הזקוק לתיקון, כשהיא מבקשת לדעת כמה יעלה לתקנו. ר' אפרים מעיף מבט על השעון, וקובע מיד כי עליו לפותחו ולפשפש בקרביו כדי לבדוק היכן התקלה, רק אז – יוכל לקבוע מחיר וצפי זמן לתיקון התקלה. האשה מכרכמת בפניה, ניכר עליה שהיא מתקשה להשאיר שעון כה יקר בחיקו של שען זר, ור' אפרים מציע לה להישאר בחנות ולהמתין כשעתיים - כזמן הבדיקה לגלות מה מקור התקלה, כדי שיוכל לקבוע במה ובכמה מדובר.

האשה מחליטה להפקיד בידיו את השעון היקר, ומבטיחה לשוב בעוד כשעתיים - כשתסתיים הבדיקה, ואז תקבל החלטה אם לתקנו אם לאו. כעבור שעתיים היא שבה אל החנות, ור' אפרים מושיע לה מיד שהיתה זו תקלה פשוטה, הוא גילה אותה תוך מספר דקות, תיקנה בקלות, ואין הוא מבקש בשכרו אלא סכום פעוט של כמה פרוטות בודדות...

האשה נפעמה. 'רגע, איך זה יתכן? הלא אתה יודע שאין לי מושג לגבי אופי התקלה וסגנונה, צפיתי שבוודאי תנקוב בסכום גבוה, תסביר שהואיל ומדובר בשעון יקר – גם עלות התיקון שלו יקרה, ותבקש הון רב עבור עבודתך! איך יתכן שלמרות אתה יודע שאין לי שמץ מושג לגבי התקלה שהבאתי בפניך, ויכולת לנקוב כמעט כל מחיר העולה בדעתך - בחרת לומר את האמת וליטול רק פרוטות בודדות בשכרך?' – שאלה בהערצה... ר' אפרים חייך בענווה. 'לא יודע... יהודי אני, וזה דרכי. מקפיד אני ליטול בשכרי את המגיע לי, לא יותר ולא פחות. לא עלה בדעתי לדרוש מחיר גבוה מהמגיע לי, אני מעדיף להרוויח את לחמי ביושר, בלי רווחים מפוקפקים'...

האשה היתה המומה. רגילה היתה, בוודאי בדור ההוא – כשהעוני היה מצוי ונפוץ – שבעל מקצוע שמזדמנת לו הזדמנות, ינקוב בסכום גבוה ככל יכולתו, וינצל את חוסר הידע של הלקוח כדי להגדיל את רווחיו, גם אם זה לא הגון. והנה, להפתעתה, ניצב כאן איש מקצוע מזן נדיר: הוא מוותר על ההזדמנות להתעשר, ובוחר לנקוב את המחיר המדוייק המגיע לו בשכרו, אף שמדובר בכמה פרוטות עלובות! ברוב הערכתה, הוסיפה האשה ואמרה: 'ראה נא. אני אשה אמידה מאוד, בבעלותי מרפאת שיניים מהמצליחות בעיר. רואה אני כי רבות משיניך חסרות, כנראה איבדת אותן במחנות המלחמה העקובה מדם. כמתנת הערכה, אני מזמינה אותך למרפאת השיניים שבבעלותי, ולזכות בטיפול משקם ומקיף לפה שלך, כשטובי הרופאים הם שיטפלו בך וידאגו שתוכל לחייך חיוך צחור שיניים, כל זאת – חינם אין כסף'! ר' אפרים התרגש מהמחווה, וכלל לא נדרש להתלבטות. היטב ידע את מצב שיניו, יותר נכון לומר – חוסר שיניו... הוא אימץ את ההזמנה בשמחה, ומדי יום ששי – אז נקבעו לו התורים, הגיע למרפאה של הגברת האמידה, ונהנה מטיפול טוב ומסור, כשהרופאים הבכירים בעיר מטפלים בשיניו, משתילים לו חדשות, משקמים את הישנות, מסדרים לו פה חדש וחייכן. כל זאת רק בזכות זהירות המופלגת בממונו, אך זו היתה רק ההתחלה...

***

ויהי באחד מימי הששי, רגע לפני שיצא מהמרפאה ופנה להודות לה, סיפרה לו האשה לפי תומה כי אימצה שתי בנות צעירות ששרדו את התופת במחנות ההשמדה, והיא חשה זכות כבירה להצילן ולהעניק להן חיים חדשים. 'אני חשה' – כך סיפרה, 'שזו הנקמה שלי בהיטלר הרשע!

הוא ביקש לרוצחן נפש, ואילו אני מאמצת אותן בחום, פותחת בפניהן את ביתי, מעניקה להן מכספי ומשיבה להן את הסיכוי לחיים!' – הוסיפה בגאווה בלתי מוסתרת.

ר' אפרים נחרד. היטב ידע כי האשה שלפניו היא גויה, ואימוץ הבנות אצלה – משמעו התבוללותן בין הגויים. זו לא נקמה בהיטלר ימ"ש, ההיפך – זהו ביצוע 'נעים' של תוכניתו, להשמיד להרוג ולאבד את היהודים כולם... הוא התעניין מי הן הבנות ומהיכן באו, והאשה סיפרה כי הן ילידות מחוז מרמרוש, כל משפחתן נכחדה בשואה, כשהן נותרות גלמודות חסרות כל. 'כבר התחלתי בהליכי אימוץ חוקיים שלהן, ואני מתכננת להשיאן לבני משפחתי' – סיפרה האשה בגאווה...

'אני יכול לפגוש אותן?' – שאל ר' אפרים לאחר השתהות קלה. 'בוודאי!' – השיבה האשה, והזמינה אותו לביתה. ר' אפרים לא השתהה, ועל אתר יצא לכיוון ביתה. כשנכנס פנימה, פתח ואמר בהברה אידישאית אותנטית: 'מודה אני לפניך מלך חי וקיים' – כשהבנות נרעדות לשמע המילים המוכרות להן מילדותן, ושואלות בתמימות: 'האומנם, עוד נותרו יהודים בעולם'?

'בוודאי!' – השיב ר' אפרים, 'וגם אתן תישארו יהודיות, לכן באתי הנה עכשיו. לומר לכן שלא כאן המקום עבורכן, אלא מקומכן עם בנות עמכן. ישנם מוסדות יהודיים מתאימים ליתומות כמוכן, מקומות בהם תגדלו מתוך יראת שמים והמשך המסורת היהדות. חדלו לכן מלשכון כאן, בואו עמי ואמצא לכן את המקום הטוב והנכון עבורכן'! הבנות פרצו בבכי נרגש, ותיארו בפני ר' אפרים את צוואתו האחרונה של אביהן, רגע לפני שנפרד מהן, שישמרו על יהדותן בכל מחיר, ויעשו הכל כדי להישאר נאמנות לעמן ולאמונתן. 'ואילו אנו חשבנו שכבר לא נותר שם ושארית לעם היהודי' – מיררו בבכי, 'וכבר גמרנו אומר לקשור את גורלנו עם הנוצרים שסביבנו. הצלת אותנו ברגע האחרון'!

ר' אפרים הסביר לאשה את ההתפתחות המפתיעה, והיא הבינה די מהר כי טובתן של הבנות היא לגדול במוסד יהודי, להמשיך את המסורת בחיק עמן ואמונתן. היא וידאה כי מדובר במוסד טוב שידאג לשלומן, ונפרדה מהן בהתרגשות אין קץ, כשהבנות יוצאות לדרך החדשה - ישנה, לשוב אל העם היהודי... ר' אפרים השתדל בכל כוחו להכניסן לבית היתומות 'לידינגה', שהוקם בשבדיה בידי הגאון רבי בנימין זאב יעקובזון זצ"ל – איש 'ועד ההצלה' ו'קרן התורה' ורבה של קופנהגן, ורעהו המשגיח הגאון רבי שלמה וולבה זצ"ל – שבאותה תקופה התגורר בשבדיה. המחנה כבר היה צר מהכיל את כל הבנות שביקשו לבוא בשעריו, והשלטונות אסרו לקבל בנות נוספות, אך ר' אפרים הסביר את הנחיצות שבקבלתן, והן התקבלו כאורחות משפחת יעקובזון, במקום כחניכות המוסד מן המניין... שנתיים אחר כך, כשכל בנות מחנה 'לידינגה' עלו ארצה, עלו עימן שתי הבנות, והרב יעקובזון הוא שעמד לצידן והיה ה'שושבין' מצד הכלה בנישואיהן, כשהן נישאות ליהודים יראים ושלמים, שהפכו לרבנים חשובים ומוכרים, הם ואף חלק מצאצאיהם.

ורק לאחר שר' אפרים גרינברג הצליח להסדיר את קבלת הבנות במחנה 'לידינגה' היהודי, רק אז הבין לאן הובילה אותו הזהירות המופלגת בדיני ממונות, העובדה שנמנע מלקחת מחיר שאינו הגון עבור תיקון שעון. בזכות שהיה הגון וישר, ומנע מעצמו כל סרך רווח שאינו זך וישר וטהור במאת האחוזים – זכה להציל שתי נפשות בישראל מהתבוללות בין הגויים, הציל אותן מטמיעה רח"ל!

וסיפור זה, אותו קיבלנו מאוצרו הטוב של מגיד המישרים הרה"ג רבי בן ציון סנה שליט"א בגליונו 'דברים טובים', כפי ששמע את הסיפור לפרטיו מבני המשפחה, מאיר עד היכן מגיעה השפעתה של הזהירות בדיני ממונות. לעולם לא נדע עד כמה ההקפדה שלנו במשא ומתן כשר וישר, הזהירות שכל כספנו יהיה טהור וזך, העמידה האיתנה על משמר הרווחים שלנו שיהיו כולם בנקיות – הן המביאות לנו את הצלחתנו, לזכותן ייזקפו ההישגים שלנו ושל ילדינו .

ראו נא ראו למה זכה הרב גרינברג, הודות להקפדתו במצוה אחת. המצווה הזו, הובילה אותו לזכות במצוות הצלת שתי נפשות בישראל מרדת שחת. כי אפילו מצוה קטנה וקלה שקל להיכשל בה, אך כוחה של כל מצוה כה גדול שההקפדה עליה בזהירות הראויה - מביאה בכנפיה מצוות נוספות וכבירות שלא נוכל לצפותן מראש, ופותחת לנו שערי שמים להצלחה.

הבה נאמץ כל הזדמנות של מצוה, הבה נדקדק עד מאוד בכשרות הממון שלנו, כך נזכה להבטיח לנו ולילדינו זכויות גדולות וכבירות, עתיד טוב ומצליח, ורוב נחת במלוא חופניים!

סיבה לעושר . (ענף עץ אבות פ"ג משנה יז)

סיפר מרן מאור ישראל רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל זיע"א :

מעשה בשני עשירים מופלגים ראובן ושמעון שישבו בסעודת המשתה של יום הפורים אכלו , שתו ושמחו, ובדרך כלל העשירים אינם אוהבים לספר איך הם הגיעו לעושרם, אבל בשעת הסעודה נכנס יין – יצא סוד, קם ראובן והתחיל לספר: כל עושרי בא לי הודות הרב המקומי רבי פלוני, פעם הייתי בדרשתו שמעתי שאמר, שכל מי שמכבד את אשתו במלבושים נאים ובתכשיטי כסף וזהב יקרים זוכה לעושר גדול. ואת חטאי אני מזכיר היום שלפני ההדרשה הייתי מקמץ מאוד מלקנות מלבושים לאשתי, אך מאותו היום ששמעתי היי תי דוחק את עצמי, וקונה לאשתי תכשיטים ומלבושים נאים יותר מכפי יכולתי, והייתי מכבד אותה בכל כוחי, ומאז הצלחתי להתעשר עושר רב, וארובות השמים נפתחו להמטיר עלי שפע רב של עושר, ובכל אשר אני פונה אני מצליח, תהילות לה' יתברך .

קם שמעון ואמר: גם אני את סיבת עושרי היא בזכות דרשה ששמעתי מהרב המקומי שדרש ואמר: "עשר תעשר", עשר בשביל שתתעשר, כי מי שנותן מעשר מכל נכסיו ורווחיו לצדקה לעניים – מתעשר, והאמנתי בדבריו באמונה שלימה, ומאז הייתי נותן בעין יפה מכל נכסי ורווחי

מעות מעשר לעניים, ליתומים ולאלמנות, ומאז נפתחו ארובות השמים והריקו עלי ברכה עד בלי די בעושר מופלג, ואני חייב לתת תודה לרב כי בסיבת דרשתו נעשיתי לעשיר גדול . אבל האמת היא שכעת אני מתרעם עליו, שהדרשה שאמר באוזניך לכבד את האישה במלבושים ותכשיטים, היא יותר טובה ונוחה, כי הלוא כל מה שאתה מוציא לצורך הלבשה וקישוט , הכל נשאר אצלך בבית, וכל פעם שאתה רואה את אשתך במלבושיה הנאים ותכשיטיה היקרים אתה נהנה מזה, כי חן אישה על בעלה, לא כן אני ששמעתי רק את הדרשה של המעשר, ואני נותן הון תועפות בכל חודש וחודש מנכסי צדקה לעניים, ולא נשאר אצלי מאומה מן המעשר, ולכן חמסי על הרב שלא אמר בדרשה אחת את כל הסגולות לעושר, וכל אחד יברור לו את הסגולה אשר תמצא חן בעיניו לטובתו ולעושרו .בעוד עיצה לעשירות, כפי ששמע חברי ראובן, והיא לכבד את האישה במלבושים ובתכשיטים, ולדעתי זו עיצה טובה יותר, כי הכל נשאר אצל המכבד את אשתו, ואילו אני צריך בכל חודש לתת את המעשר לעניים ולנזקקים, ומידי חודש בחודשו אני נותן הון תועפות מן המעשר של רווחי, ולא נותר לי מזה מאומה .

קם הרב פתח את ספר ה תהילים, והראה לו כתוב (תהילים מט יז) : "אל תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו, כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו". והסביר הרב כי הכוונה שהעושר שבא לאדם מחמת שהרבה כבוד ביתו – זו אשתו, שנקראת בית, והמכבדה זוכה להתעשר בעושר רב כאשר עשה ראובן, אבל אל תקנא ממנו, "כי לא במותו יקח הכל", כי במותו הכל ישאר כאן ,אבל אתה שנתת מעשר, העושר שלך הוא בבחינת הפירות בעולם הזה, אבל מובטח אתה שהקרן שמורה לך לעולם הבא.

קנידאלאך

לפני שנים אחדות נפטר הגאון רבי אריה לייב באקשט זצ"ל, ראש ישיבה בדטרויט שבארצות הברית. רבי אריה לייב היה מתלמידי ישיבת מיר בפולין ובשנחאי ונודע כאחד מבחיריה, ולימים העמיד תלמידים הרבה בישיבתו. לאחדים מתלמידיו סיפר רבי אריה לייב את המעשה הבא .

שני שדכנים הציעו לפניו הצעות שידוכין. השידוך האחד, משפחה מכובדת בעלת יחס, מפורסמת ובעלת שם. השידוך האחר - משפחת רוגוב. אבי משפחת רוגוב היה תלמיד חכם ורב חשוב, ורבי אריה לייב התקשה לבחור בין שתי ההצעות ולפיכך ניגש להתייעץ עם רבו המשגיח רבי יחזקאל לווינשטיין זצ"ל . כאשר שמע רבי יחזקאל את פרטי שתי ההצעות הגיב ואמר : הרב רוגוב כיהן כרב בעיירה קטנה. כנהוג באותם ימים היו בחורי ישיבה ניגשים לשוחח בלימוד עם רב המקום, וכדרכה של תורה היו נושאים ונותנים בדברי תורה, מתווכחים, שוקלים וטרים, עד ששני הצדדים מסכימים ביניהם.

הסכת ושמע: רעייתו של הרב רוגוב היתה עומדת תדיר מאחורי הוילון כאשר בעלה היה משוחח בלימוד עם בחורי הישיבה. היה ובחורי הישיבה 'ניצחו' את בעלה - ניצחו, ושבה לענייני הבית. היה ובעלה 'ניצח' את בחורי הישיבה - מיד נפנתה להכין קנידאלאך למרק! היה זה מאכל של יום טוב, ויום שבו בעלה הרב זכה שתתקבל דעתו בהבנת הסוגיה בליבותיהם של בחורי ישיבה למדנים, היה יום חג עבורה, יום חג הראוי להכנת מאכל של יום-טוב ! שמע נא אריה לייב! סיים המשגיח רבי יחזקאל , על משפחת השידוך האחר שהוצע לך לא שמעתי סיפור מסוג זה... עצתי לך: השתדך עם משפחת רוגוב! בת אשר גדלה בבית שכזה, תוכל להעניק לך את התנאים הנדרשים לגדול בתורה !

זהו מעשה מרגש ביותר, המעניק הצצה אל אחורי הפרגוד של משפחה אשר זכתה לחתן גדול בתורה. זכות זו אינה באה באקראי אלא מתוך חיים רצופים ועקביים של הוקרת לימוד התורה . זה לא חייב להיות דווקא קנידאלאך, זה יכול להיות גם אפיית עוגה בבית מתוך שמחה של מצווה לרגל סיום מסכת, או הליכה משותפת לחנות הספרים כדי לרכוש לאבא את המסכת החדשה שמתחילים ללמוד במסגרת הדף היומי . שמחה אמיתית מתפרשת על כל ימות השנה , מתפרצת מאליה בביטויים שונים, וטובעת את חותמה על הדור הצעיר.

תיכף לתפילה – ישועה (ש. תפילינסקי)

שנים ארוכות של ציפיה. הצעות שעלו וירדו, פגישות שלא הבשילו, תקוות שהתעוררו ושוב נדחו. כמו רבים וטובים, גם היא ידעה היטב עד כמה ארוכה ומייסרת יכולה להיות הדרך אל החופה. בכל פעם שנדמה היה שהנה, אולי הפעם, שוב התברר שהזיווג הנכון עדיין לא הגיע.

לאחרונה היא הגיעה לכותל המערבי , כשבלבה תפילה אחת גדולה. היא עמדה מול אבני הכותל, שפכה את לבה לפני אביה שבשמים ואמרה פרקי תהילים בדמעות ובתחנונים. לאחר תקופה ארוכה כל כך של ציפיה, ביקשה מהקב"ה שייתן לה סימן , שתחוש כי תפילתה נשמעה וכי הישועה קרובה .

היא סיימה את תפילתה ויצאה מהכותל . ואז צלצל הטלפון . על הקו היה מי שביקש לברר על הצעת שידוך שכבר עלתה בעבר, אך ירדה מהפרק . האם אפשר לנסות להעלות אותה מחדש ? היא לא התייחסה לכך כאל עוד הצעה שגרתית. העיתוי המופלא, דקות ספורות לאחר תפילתה, נגע עמוק בלבה. היא הרגישה שעליה לבדוק את הדברים מחדש.

היא ביררה , שקלה והסכימה להתקדם. והנה, ברוך השם , ההצעה הבשילה, והחתן והכלה המבוגרים התארסו בשעה טובה ומוצלחת .הסיפור המרגש הזה מחזק את הלב ומזכיר לנו עד כמה אין להתייאש מן התפילה. איננו יודעים מתי תגיע הישועה, באיזו דרך תבוא ומה יהיה הרגע שבו ייפתחו השערים. אבל עלינו להמשיך להתפלל, להאמין ולקוות . ויש כאן גם מסר מעשי

חשוב לכל מי שעוסק בשידוכים. הצעה שירדה אינה בהכרח הצעה שאבדה לעולם. לפעמים הנסיבות משתנות, הבשלות מגיעה, ומה שלא התאים לפני חודשים או שנים עשוי להתאים דווקא עכשיו. אל תמהרו לסגור דלתות. רעיון שנדחה בעבר יכול להיות ההצעה שתביא את הישועה .

יהי רצון שנזכה לשמוע בשורות טובות ,לראות ישועות ונחמות, ושכל המצפים לזיווגם יזכו בקרוב להקים בית נאמן בישראל , בשמחה ובנחת .ההצעה כבר ירדה מהפרק, השנים חלפו, ואז, דקות ספורות לאחר התפילה בכותל, צלצל הטלפון והכל השתנה .